

## TEKINBĀTĒ

Isipildi mona nuors. Sesorāti parveži riedučius, katrū senē nuoriejau. Vo kuoks anū gruožis naišpasakīts. Išmaliavuoti visuokiausiuom spalvuom. Tuoks aš laimings, kap gelžoka rādis.

Tū pāti dīna važiavau pas bābas i nusivežiau ana paruodīti sava gražības. Prīmenie apsimuoviau tus sāva batus i pasirumstīdams i sīnas islinkau pas bābas. Ana tik paveizieja i āma natēka. Biškieli atsipeikiejusi sāka:

- Vakāli, viskuo mačiau, ale ka bāta būtū su tekinēs, nabuvau nie sapnie sapnavusi.

- Vuo kap anī vadinās?

- Rīdutē, - sušukau.

- Kap kap? - nasupratusi pasiteirava bāba.

- Rīdutē, - pakartuojau.

- Kuokī rīdulē, tekinbātē, - išpīškina bāba.

Skanē nusijūkiau, ale laimes najutau, mat nasīsek pavažiūti nuors riek. Svirduliūju kap pijuoks i sīnas isėkibdāms. Vuo bāba naatsigaudama saka:

- Dievuliau brongus, kuo tik ont tuo svieta nie. Gal i gerā, nabreiks māšinu gainiuoti po miestus. I greitā, i pigē. Isistuosi i tus tekinbāčius, i mauni kur ākes neš.

Aš nalabā girdiejau kon baba šnek, nas buvau susirūpēnis, kap išmuokti važiūt. Parvažēvis numī vēsa dīna plakiaus puo kīma. Nusidaužiau i ronkas, i kuojas, ale sāva vistīk pasīkiau. Iliekiau i truoba vēsas nušėlis, bat laimings:

- Mamilē, daugiau nasakīk ka naturu kontrības muokītīs. Paveiziek pruo longa, - pasākis išdūmiau i kīma.

Pirmu pasispīrimu kap riežiaus ont pėlva i nabsėkelu. Iš truobuos išpūli isigondusi māma. Aš šauku:

- Mon naskaudē, ale kuoki sarmata, i kap iškada tīk pralīta prakaita. Muokiaus muokiaus, nuoriejau pasiruodīti - še tau, dribau kap siemenū maišas.

Mama stiprē priglaudi, užjauti, pagīri, ka su dėdeliu nuoru sīkiau sava tėksla.

Vuo aš savie galvuojau: „Tekinbātē, aš vistīk išmuoksu jumis valdīti.“